

REPTE CLÀSSIC CDXXV (425): Cruïlles (30-05-2010)

Un relat de: [REPTE CLÀSSIC](#)

*

Proposat per allan lee

Tema: Per amor

Extensió: 500 paraules com a màxim

Paraula clau: aroma

Durada: 5 dies

Guanyador/a: franz appa

Text guanyador:

Cruïlles

Un segon abans de topar-se amb l'esguard que l'havia de transportar molts anys enrere, va sentir perfectament la veu femenina que cridava algú, en to baix, indecís. Tanmateix, va sonar clarament dins la cafeteria buida: "Josep!". Va tornar a sentir la veu, ara més alta, més insistent, més a la seva vora. De cua d'ull va notar la figura de la qual sortia la veu. Es va girar, tot i que encara no es creia el destinatari de la crida, potser només per adreçar aquella mirada apreciativa que solen adreçar els homes desvagats a les dones que es creuen al seu camí.

Aleshores va topar-se amb aquell esguard on va reconèixer el seu mateix, l'esguard també de sorpresa, de frustració i de pena que havia vist reflectits en els ulls d'una noia. Ell l'havia seguit en aquell cas en el moment d'entrar en un bar. Segur que era ella, la que havia estat buscant durant tants anys, en tots els seus vagarejos per la gran ciutat. Caminava en totes les hores que li quedaven lliures, abans d'agafar el tren de tornada, amb la insensata esperança de veure-la en una cantonada, en el reflex d'un aparador, en una cabellera que flotava entre el trànsit dens, en la seva aroma captiva en algun racó sense vent de qualsevol cruïlla. Desesperadament aferrat a la mínima probabilitat de trobar-la en els circuits atzarosos de la multitud que es mou cada instant en una ciutat tan gran. Ni tan sols sabia si encara hi vivia, si encara traçava allí els camins fugaços que els transeünts deixen rere seu, inexorablement abocats a l'oblit.

Llavors una tarda va veure, més enllà del dubte, la seva esquena, la seva cabellera. Va cridar, "Laura!", fins va arribar a fregar-li el braç, i aleshores va veure l'esguard, i tot seguit el vel de compassió reflectint la seva pròpia decepció, abans de retirar-se mormolant una excusa segurament inaudible.

Ara aquesta nova desconeguda havia barbotejat també alguna excusa, segurament també evocant el rostre esperat i no trobat. I sabia que era cosa d'uns breus instants que es perdés en els afores d'aquell petit àmbit que ara compartien, on es faria fonedissa i ja no la tornaria a veure mai més, com no havia tornat a veure mai més la Laura, cada dia una mica més difuminada i llunyana mentre amb els anys s'apaivagava la seva obsessiva recerca d'un passat que havia quedar avortat abans de néixer.

-Escolti! -es va sentir a dir ara a ell mateix, com en un somni, com si de sobte es materialitzessin en una veu estranya, encara que fos seva, totes les frustrades caminades de tants anys per les cruïlles buides.

Aleshores ella es va tornar, i ell no va saber encara si la nova brillantor de l'esguard que es va creuar amb el seu era només el reflex d'un raig de sol que s'obria pas entre la penombra del local, o tota una promesa i una esperança d'un temps nou que li venia a l'encontre.

Veredicte: El veredicte

Entrega de premis: Els comentaris

El post de la Convocatòria del repte

Altres textos presentats:

- Parsimònia i estètica - deomises
- Com el Vent (fora de concurs) - Sangifetge
- L'amor que no tindràs - sulfuric
- Per amor. - Xavier Valeri
- Postals - Vladimir
- Amb paraula i sense vot - nuriagau
- De l'amor i de la vida (Absolutament fora de temps i de concurs) - darkman